

תלמודו בידו

דף פה עמוד א

א] מצא תינוק מושלך בעיר שישראל וגויים דרים בה, ואין ידוע מי הוא, מה דינו ?

ב] האם מצילים את המת מפני הדליקה או מתוך המפולת בשבת, ומדוע ?

ג] כשמפקחים את הגל מעל גוף אדם שאינו מזיז אבריו, עד היכן בודקים לקבוע אם חי הוא או מת ?

ד] מהיכן הולד נוצר ?

א] רוב גויים: נידון כגוי, ומותר להאכילו נבילות עד שיגדל ויקבל עליו גירות. לשמואל, מחללים שבת להצילו, שאין הולכים בפיקוח נפש אחר הרוב.

רוב ישראל: נידון כישראל. לרב, היינו להחיותו. לשמואל, להחזיר לו אבדה. נקבה אסורה לכהן, שמעלה עשו ביוחסין שצריך שני "רוב".

מחצה ומחצה: שור תם של התינוק נגח שור של ישראל, משלם חצי נזק כישראל. עד שיביא הניזק ראייה שהתינוק גוי, ויתחייב בנזק שלם.

שור של ישראל נגח את שורו, פטור עד שיביא ראייה שהוא ישראל.

ב] דליקה: לתנא קמא אין מצילים, כיון שהמת מוקצה, ואסור לטלטלו בשבת. לר"י בן לקיש מצילים [לחצר מעורבת], שאם לא עלולים לכבות הדליקה.

מפולת: יניחוהו שם עד מוצאי שבת, שאין חשש שמתוך כך יחללו שבת. - מפקחים את הגל אפילו לצורך הצלת חיי שעה בלבד, ואף שברור שעומד למות.

ג] בדק ממעלה למטה: אם אינו נושם ודאי מת הוא, שנאמר "נשמת רוח חיים באפיו". בדק ממטה למעלה: יש אומרים שאם מצא שהלב אינו פועם, אין צריך לבדוק יותר.

אך לתנא קמא ממשיך בפיקוח הגל עד שמגיע לחוטם.

ד] תנא קמא: מראשו.

אבא שאול: מטיבורו. אך אף הוא מודה שעיקר חיות האדם בנשימת אפו.